वह्निः केनाप्युपायेन वह त्वं नालिकाद्वयं ॥ ५७० ॥
प्रविश्यैकाकिनैवाथ द्रष्टव्यः संभृतो मया ।
सरिदुत्तरणोपायः सोऽनुष्ठेयोऽप्यशङ्कितं ॥ ५७१ ॥
श्रुतेति निर्गतो गत्वा पायुद्वालनवेश्म सः ।
सविलम्बं वह्निर्वेलां तदुक्तामत्यवाहयत् ॥ ५७२ ॥
एकाकी संप्रविष्टोऽथ तं ददर्श च्युतं क्षितौ ।
विपन्नं गलमुद्बद्ध्य दृढया चेलचीरया ॥ ५७३ ॥
सद्यो व्यापादिततनुः श्वासापूरितविग्रहः ।
अभेद्योऽहं तव दृतिर्मामारुह्य तरापगां ॥ ५७४ ॥
आरोढुरुबन्धाय स्वोर्वोरुष्णीषपट्टिका ।
बद्धा मया त्वां प्रविश्य क्षिप्रमेव पताम्भसि ॥ ५७५ ॥
नखनिर्भिन्नगात्रास्त्रलिखितामिति संविदं ।
दृष्ट्वा चावाचयत् कण्ठनिबद्धांशुकपल्लवे ॥ ५७६ ॥ तिलकं ॥
विस्मयस्नेहयोः पश्चात् पूर्वं स सरितस्ततः ।
प्रवाहे पतितो राजा परं पारं समासदत् ॥ ५७७ ॥
प्राप्तसैन्यः प्रविश्याथ क्षणेनैव निनाय सः ।
तमशेषं सभूपालं नेपालविषयं क्षयं ॥ ५७८ ॥
रक्षिणोऽपि न यावत् तमज्ञानन् बन्धनाच्च्युतं ।
तावदेव कथाशेषं विषयं तं चकार सः ॥ ५७९ ॥